

[Lilli Gyldenkilde]

Det var det, jeg mente, og det vil jeg have lov at fastholde. Man har syltet sagen om de mange tusinde arbejdsløse, og det kan man ikke være bekendt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Denne sylteproces kender jeg intet til og er derfor ude af stand til at replicere andet end dette til fru Lilli Gyldenkilde.

Tyroll (VS):

Jeg må indrømme, at jeg har siddet og undret mig lidt over, at der ikke kom en socialdemokratisk ordfører på talerstolen. Jeg synes dog, at sagen kunne være væsentlig nok til, at man brugte sine ordførermuligheder.

Det har selvfølgelig hele tiden været en torn i øjet på kapitalisterne og borgerskabet, at lønarbejderne har organiseret sig i fagforeninger, og at lønarbejderne er gået i aktion med forskellige kampmidler for at sikre, at arbejdskraften bliver solgt så dyrt som muligt. Lige fra starten af denne organisering har fagbevægelsen mødt modstand fra kapitalister og borgerskab og deres undertrykkelsesapparat: statsmagten.

De begivenheder, der udspiller sig her i dag, er således på ingen måde nye. Fagforeningerne har lige fra deres opståen måttet gennemføre langvarige kampe for overhovedet at få en anerkendt ret til at organisere sig. Denne ret har aldrig været draget i tvivl, når det drejer sig om arbejdsgivernes organisering. Statens tilknytning til de besiddende kom helt klart til udtryk i statsligt forbud mod oprettelse af fagforeninger. Kapitalisterne har en selvfølgelig interesse i at være alene om at fastsætte prisen på arbejdskraften. Dette brydes af fagforeningernes indsats.

Set på baggrund af den aktuelle debat om adgangen til at indgå eksklusivaftaler viser det sig helt klart nødvendigt at fremhæve det, der burde være elementært.

Meget tidligt blev det klart, at magtforholdene i det kapitalistiske samfund er meget ulige. Kapitalisterne besidder en central samfundsmæssig magt gennem privatejendomsretten til produktionsmidlerne. Over for dette har arbejderklassen kun sin arbejdskraft. Aftaler mellem kapitalisterne og arbejderne kan derfor aldrig blive indgået på et såkaldt ret-

færdigt grundlag. Den privatkapitalistiske besiddelse af produktionsmidlerne umuliggør det. Det har hele tiden været klart, og det er det fortsat, at arbejderens eneste samfundsmæssige magt består i deres antal og i deres kampvilje.

Denne samfundsmæssige magt gør os usikre, hvis der eksisterer splittelse og uenighed, og det opstår selvfølgelig let under den konkurrence om beskæftigelse, som kendetegner det kapitalistiske system. Fagforeningernes umiddelbare mål er at ophæve denne konkurrencetilstand for kollektivt at tilkæmpe sig højere lønninger og bedre levevilkår. Fagforeningsorganisering er fundamental og uundværlig for arbejderklassen. Helt naturligt opfatter fagbevægelsen sig som forkæmper for hele arbejderklassen, og derfor hverken kan eller vil fagforeningerne undlade at trække de endnu ikke organiserede arbejdere ind i fagforeningerne.

Det har altid været sådan, at det for arbejdere, som ikke har opnået tilstrækkelig erfaring og tilstrækkelig bevidsthed om deres situation som lønarbejdere, ikke har stået klart, hvor nødvendigt det er at organisere sig i fagforeningerne. Det er da heller ikke alle fagforeninger, der tydeligt viser denne nødvendighed af deres eksistens ved at bruge fagforeningen som en kamporganisation. Men det kan ikke anfægtes og skal ikke anfægtes kampen for at få alle lønarbejdere organiseret i fagforeningerne. Behovet for den faglige organisering er ikke blevet mindre, tværtimod.

Når de borgerlige på baggrund af krisen og som led i den fører sig frem offensivt i en kamp for at hive tænderne ud af fagbevægelsen, for at kunne gennemtvinge omfattende reallønsangreb, er det fagforeningernes opgave at styrke organiseringen af lønarbejderne og tilbagevise disse angreb. Det er fagbevægelsens opgave at slå for et andet system, hvor spørgsmålet om iværksættelse af produktion eller ej ikke er overladt til privatkapitalister og deres profitinteresser – med de resultater til følge, vi ser i øjeblikket: nærværd 300.000 arbejdsløse.

Nu forsøger de borgerlige sig med en ideologisk kamp med brug af borgerlige retsnormer til at retfærdiggøre et angreb på fagbevægelsen. Med eksalteret stemme taler de om organisationsfrihed og interesserer sig helt klart for den negative definition af denne: